

MARIÁNSKÉ KNĚŽSKÉ HNUTÍ

Ave Maria!

1. ledna 2024, Matky Boží, Panny Marie

Drazí členové Mariánského kněžského hnutí,

prožíváme jubilejní roky: v roce 2022 jsme slavili 50 let od vzniku Mariánského kněžského hnutí, v roce 2023 to bylo 50 let od prvních „*veřejných poselství*“ a zrození knihy „*Kněžím, přemilým synům Panny Marie*“ a v letošním roce 2024 je to 50 let, kdy Panna Maria požádala Dona Stefana Gobbiho, aby nás shromáždil ve *večeřadlech* (17. ledna 1974: *Večeřadla života se mnou*).

Každé jubileum je příležitostí k tomu, abychom si uvědomili přijatý dar a znovu na něj odpověděli. Zsvěcení se Neposkvrněnému Srdci je opravdu velký dar, který sestoupil z nebe, aby nám pomohl zvládnout tuto dobu. Je to opravdové „*útočiště a cesta, která nás vede k Bohu*“, jak to řekla Panna Maria malé Lucii 13. 6. 1917. Abychom se naučili tento dar žít, dala nám Panna Maria další dárek: „*večeřadlo*“. Naše odpověď může být pouze plná vděčnosti a synovské lásky, a navíc upřímná a silná, skutečná, žitá odpověď v duchovním nasazení a v šíření večeřadel.

V posledních letech, zvláště okolo těchto výročí, se projevují stále výraznějším způsobem znamení velikého soužení a očistování, která nám Panna Maria oznamovala v poselstvích (např. v roce 1979: *Zmatek, Neposlušnost, Rozdělení a Pronásledování*) a ve znamení boje z 12. kapitoly Apokalypsy (rudý drak proti Ženě oděné sluncem).

P. Quartilio Gabrielli, P. Laurent Larrock a naposledy také já, jsme se po smrti Dona Stefana snažili číst ve světle poselství Panny Marie různé aspekty a nebezpečí tohoto boje a snažili jsme se vidět, jakou cestu nám ukázala Ona, abychom zůstali věrní církvi a spolu s Ní zvítězili v boji a abychom učinili naše zsvěcení se Neposkvrněnému Srdci spásonosným působením v církvi.

Jistě, občas se zdá, jako by si někteří členové církve mysleli, že světlo evangelia zazáří víc, když se přizpůsobí požadavkům tohoto světa. Tento pokus byl v církvi vždy velikým pokušením, který ve skutečnosti ničí samotné evangelium a jeho moc. Ježíš nikdy nic takového nepřijal, naopak, byl v tom velice kategorický: „*Kdo se mnou neshromáždí, rozptyluje.*“ (Mt 12,30) „*Vaše řeč budíž »ano – ano, ne – ne«.*“ (srov. Mt 5,37) „*Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa.*“ (Mt 5,13–14)

Nevěrnost nauce církve se nakonec stane nevěrou vůči evangeliu a samotnému Pánu, jak nám Panna Maria mnohokrát řekla: jeví se jako zdánlivá loajalita, která je ve skutečnosti klamem, tak jako sůl bez chuti vypadá jako sůl, ale ve skutečnosti jen oklame toho, kdo ji ochutná.

Kolikrát nás Panna Maria volala znovu a znovu k věrnosti! Zvláště nevěrnost nás kněží je příčinou jejího pláče (13. 7. 1973, 31. 12. 1990) a kvůli tomu začala 8. 5. 1972 s P. Stefanem své dílo Mariánského kněžského hnutí: kvůli nevěrnosti kněžským povinnostem, nevěrnosti učení katolické církve a kvůli zradě v následování mentality světa.

Proto, aby nás naučila být věrnými, nabídla nám Matka Boží zsvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci jako „*útočiště a cestu*“ v tomto čase očistování a velikého soužení (vždyť to i zpíváme: „*světlo a cesto, veď svoje děti ze zmatků a tmy*“). Tato „*padesátiletá jubilea*“ mezi lety 2022 a 2024 nám tedy připomínají, že nemůžeme toliko jen si vážit a cenit toho, co říká Panna Maria, ale že je třeba to žít! Žít víru skutky, jak nám to Ona sama říká, a nežít už jinak!

Proto se můžeme ptát: Co chybí kvalitě našeho života v Mariánském kněžském hnutí, co ještě ze zsvěcení Neposkvrněnému Srdci neuvádíme do života?

Jistě, máme být také duchovními zbraněmi. Ale nemůžeme být zbraněmi vybitými. Jsme povoláni být duchovními zbraněmi, které jsou ve skutečnosti lékem, protijedem prospěšným všem proti smrtelnému jedu Velikého draka, který chce strhnout třetinu hvězd z nebe (Zj 12,4; srov. Poselství z 13. 5. 1976) a kte-

rý chce zadusit církev i lidstvo temnotou, zmatkem a „velikou úzkostí, která ještě nikdy nebyla od začátku světa“ (srov. Dan 12,1; 29. 9. 1979).

V poslední době slýchávám, jak se lidé stále více ptají: „Co máme dělat?“ Církev nikdy své učení nezměnila a jediná věc, kterou je třeba konat, je zůstat věrným evangeliu a Katechismu katolické církve, který Panna Maria nazvala „zvláštním darem mého Neposkvrněného Srdce pro tyto vaše časy“. (1. 1. 1993)

Když ho Jan Pavel II. promulgoval, řekl: „Katechismus je výkladem víry církve a katolického učení, jak ho potvrzuje či objasňuje Písmo svaté, apoštolská tradice a učitelský úřad církve. Prohlašuji ho za bezpečnou normu pro vyučování víry, a proto i za platnou a oprávněnou pomůcku ve službě společenství církve“ (srov. *Fidei Depositum* IV.).

K tomuto tématu nám Benedikt XVI. připomenul, že „každé naše hlásání se musí držet Slova Božího: »Mé učení není moje.« (Jan 7,16) »Nehlásáme soukromé teorie a názory, ale víru církve, které sloužíme.«“ (mše sv. ze svěcení olejů, 5. 4. 2012)

Naše víra, naše svědectví a pro nás kněze i naše pastorační činnost mohou zůstat pouze pod touto kuratelou. Tak tedy, na otázku „Co máme dělat?“ je dobré si odpovědět nejdříve sobě samému, a to tak, jak učil sv. Petr: „Čiňte pokání, obraťte se!“ (srov. Sk 2 a 3), a tím vlastně pokračoval v Ježíšově učení: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratťte se a věřte evangeliu.“ (Mk 1,14) „Čiň pokání a následuj mě.“ (srov. Mt 4,17–19) Bez obrácení, tedy bez lítosti, neexistuje křesťanský život. Bez toho nás milost nemůže proměnit, svátosti nelze přijmout, požehnání nás nemohou přiblížit k Bohu, ani se v nás nerozvinou dary Ducha Svatého. Bez obrácení žijeme ve lži.

Naše každodenní cesta obrácení a věrnosti, hlavně podle toho, jak nás to učí Panna Maria v úkonu zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, je naší konkrétní a konstruktivní odpovědí. Na této cestě učí nás kněze, abychom prožívali do hloubky aspekty Ježíšova kněžského života.

Jedním z nejdůležitějších plodů zasvěcení Neposkvrněnému Srdci je účast na díle vykoupění. Obětování utrpení je to, co nás nejvíce připodobňuje Nejsvětějšímu Srdci a Neposkvrněnému Srdci. Nejen fyzické utrpení či utrpení každodenního života, ale i utrpení duší v očistci, utrpení tolika duší ve zmatku, utrpení z odpadu některých pastýřů, utrpení z neschopnosti některých pochopit rafinovanou ďábelskou taktiku, která vede od Kristova evangelia do chaosu antikrista.

Existuje také utrpení kvůli církvi, která je zrazena a bita svými vlastními (srov. např. 1. 1. 1994, 4. 4. 1996). My jsme vyzváni k přijetí tohoto utrpení, avšak nejen našeho, ale i toho, které prožívají ti, co zabloudili. Jsme povoláni pomáhat v utrpení těm, kteří se nechávají unášet zmatkem dnešního světa, a všem obětem působení zlého v církvi: „Tak se stanete dobrými samaritány pro dnešní církev, která tak trpí.“ (1. 1. 1992)

Naše utrpení nesmí být uzavřeno v nás samotných, ale má být utrpením z milosrdenství. Je to druh utrpení, které se musíme naučit snášet, abychom nevybočili z cesty kvůli mylnému prožívání utrpení. Musíme utrpení učinit plodným a užitečným. Jedna věc je lamentovat, druhá věc je umět trpět. Ten rozdíl je podstatný. Pokud dokážeme dobře prožívat utrpení, ono se pak stane velikou hrází proti činnosti zlého v církvi. Jinak bude naše utrpení neužitečné. Je třeba modlit se za to, abychom se naučili prožívat utrpení tak, jak ho prožívala Panna Maria.

Zvu vás tedy, abyste meditovali především tato dvě poselství:

9. 7. 1975: „Váš nejtěžší kříž“

8. 4. 1977: „Se mnou pod křížem“

Jsou tak bohatá na myšlenky, že je nemohu zkracovat jen na pár citátů. V těchto poselstvích (i jinde) slyšíme Pannu Marii, jak říká, abychom žili v důvěře, v oběti, v pokoře a odčiňování, abychom byli potěšeni a stali se také těšiteli, abychom se modlili ve večeřadlech o dar Ducha Svatého:

„Přemilí synové, v tichu, v modlitbě a v utrpení prožívejte se mnou tyto drahocenné hodiny Umučení. Opakuje se v církvi, která je jeho tajemné tělo; obnovuje se ve vás všech, kteří jste povoláni,

abyste byli služebníky jeho lásky a jeho bolesti. Trpte spolu se mnou soud světa, odmítání, pronásledování a odsouzení společnosti, která pokračuje v popírání Boha a kráčí ve tmě zvrácenosti, nenávisti a nemravnosti. Neste se mnou každý den svůj těžký kříž. Prolévejte svou krev z lásky. Nechte se položit na oltář téže šibenice – kříže. Dovolte jako smírní beránci, aby vaše ruce a nohy byly také probodeny hřeby: milujte, odpouštějte, trpte a obětujte se Otci z lásky za záchranu všech. Potom ať se stane, že vás vaše Matka položí do nového hrobu svého Neposkvrněného Srdce, ve chvíli, kdy je celá církev zvána, aby tajemně prožívala toto umučení, rozsudek i smrt – v očekávání chvíle zmrtvýchvstání.“ (17. 4. 1981)

„Toto je proto vaše hodina, hodina apoštolů mého Neposkvrněného Srdce. Hlásejte odvážně Ježíšovo evangelium, obhajujte pravdu a milujte církev! Pomáhejte všem utíkat před hříchem a žít v milosti a Boží lásce! Modlete se, trpte a usmiřujte!“ (1. 1. 1979)

„Ať se tedy otevrou ubohé jeskyně vašich srdcí, které v hluboké noci musí hořet světlem neochvějně víry, pevné naděje a žhavé lásky. A trpte s trpělivostí a důvěrou! Jako pro mne, tak také pro vás jsou utrpení, jež od vás Pán žádá, částí jeho láskyplného plánu.“ (24. 12. 1984)

„Synu, pro tebe je radost z kříže radostí zůstávat stále v mém Bolestném Srdci a zakoušet v něm nevýslovnou hořkost své Matky. K této radosti chci vést všechny kněze mého Hnutí. Musejí poznat, že já úplně přetvářím a přeměňuji jejich život tím, že doslovně přijímám dar, který mi dali svým zaslíbením. Povedu je, tyto své děti, k velké dokonalosti v lásce, v utrpení a v radosti z kříže. Blíží se chvíle, kdy budu moci pracovat na záchraně světa prostřednictvím utrpení svých synů kněží. Od nich chci důvěru, modlitbu, prostotu a mlčení!“ (23. 3. 1974)

„Vstoupili jste do ostrých časů očisty a pro všechny se nutně rozmnoží utrpení. Také moje církev má zapotřebí očisty od zel, která ji zasáhla a dávají jí prožívat okamžiky agonie a bolestného utrpení... Modlete se, trpte, obětujte, činite zadosť spolu se mnou, jež jsem Matkou přímlyvy a zadostiučinění. Tak, moji přemilí a děti zasvěcené mému Srdci, staňte se v těchto posledních hodinách roku kapkami mých slz, padajících na nesmírné bolesti církve a veškerého lidstva, zatímco vstupujete do ostrých časů očisty a velkého soužení.“ (31. 12. 1990)

„Zatímco každým dnem přibývá propagandy a křiku Božích nepřátel, kterým se daří zmocnit se všeho, já od vás žádám, abyste odpovídali pouze svou důvěrou a úplnou oddaností, modlitbou, utrpením a svým mlčením. A přece se všechno, co obětujete mému Srdci, stane v mých rukou hroznou zbraní v boji za vítězství v této bitvě. Proti pyšnému vojsku zpupných, kteří se bouří proti Bohu, postavím vojsko svých malých, pokorných, opovrhovaných a pronásledovaných synů.“ (30. 10. 1975)

„Obětujte celopal svého utrpení. Hodiny, které prožíváte, jsou opravdu těžké a bolestné. Co vás čeká, je takové utrpení, jaké svět nikdy nepoznal. Touto obětí však můžete zachránit ty, kteří se vás snaží zničit, a můžete činit dobře těm, kteří jsou pro vás metlou.“ (12. 6. 1978)

„Rozšířím vaše srdce, abyste mohli pochopit tajemství mé mateřské bolesti. Vizte, zda je dnes větší bolest, než má: můj Syn je urážen a tupen, stále ještě je opuštěn a zrazován od svých... Mějte účast na mé mateřské bolesti! Nikoho nesudte, nikoho neodsuzujte! Modlete se, milujte a neste se mnou kříž tohoto utrpení pro záchranu všech.“ (30. 6. 1982)

„Nikdy nesudte. Nikoho nezatracujte. Vaším úkolem je pouze zachraňovat nadpřirozenou silou své modlitby, svého utrpení a svého sebeobětování.“ (27. 10. 1988)

„Pomáhejte svým biskupům modlitbou, kněžskou horlivostí a buďte oporou v jejich nesnadné a bolestné službě. Ať se vaše srdce otevře k pomoci všem bratřím kněžím, zvláště těm, kteří klesají pod tíhou velkého utrpení, jež prožíváte. Nikoho nesudte. Milujte všechny s tlukotem mého Neposkvrněného Srdce.“ (15. 11. 1995)

„V chrámu svého Neposkvrněného Srdce vás připravuji k vašemu kněžskému sebeodevzdání. V této době velkého soužení jste povoláni nést zátěž velmi těžkého kříže. Kolik bolestí vás očekává! Musíte se tedy připravit na vaše kněžské sebeodevzdání na znamení dostiučinění a smíření, za spásu tolika mých ztracených dětí. Obětujte Pánu celý svůj život: své tělo, své srdce, svou duši, svůj rozum, svou vůli, svou

svobodu. Staňte se tedy dušemi vyvolenými, vzácnými a milými Bohu, které mu mohu nabídnout, aby časy velké zkoušky byly zkráceny.“ (21. 11. 1991)

„Žádám vás také o každodenní skutky umrtvování a pokání.“ ... (4. 3. 1987)

„Především se vraťte k modlitbě! Modlete se víc! Modlete se s větší důvěrou, modlete se s pokorou a s úplnou oddaností! Zvláště se denně modlete svatý růženec!

Svou modlitbou bráníte bludu, aby se víc rozšířil; zamezujete působení zlého ducha; přecházíte do protiútoků a stále víc omezujete pole jeho působnosti.“ (12. 6. 1978)

„Modlete se se Mnou, pracujte se Mnou, milujte se Mnou, mlčte se Mnou. Mlčení se musí pro vás stát znamením mé mateřské přítomnosti.“ (1. 5. 1993)

„V těchto večerech jsem skutečně přítomna a sjednocuji se s vaší modlitbou. S ní nebeské Matce vydatně pomáháte, aby zasáhla k záchraně tolika ubohých zbloudilých synů a řídila žalostné události vašeho času podle mateřského úmyslu svého Neposkvrněného Srdce.“ (7. 10. 1979)

„Jako malé děti obětujte každý den květy lásky a modlitby své nebeské Mamince. Prosím vás, abyste stále rozšiřovali večeradlo, jak jsem vás o to prosila už mnohokrát. Modlitba růžence má obrovskou moc proti zlu a proti čertským svodům mého Protivníka... Nade vše vás prosím, abyste mi obětovali vonný a drahocenný květ svého utrpení. Na oltáři mého Neposkvrněného Srdce chci obětovat všechny své syny neustálým aktem oběti a odčinění.“ (1. 5. 1994, Hodina Kalvárie)

Drazí spolubratři v kněžské službě a drazí bratři a sestry!

Kéž bychom přijali do svého života dílo milosrdenství, které nám dává Nejsvětější Trojice prostřednictvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Kéž by nás slova naší Maminky vedla k tomu, abychom žili tak, jak Ona chce v tomto čase milosti, do něhož nás postavil Bůh, abychom byli zástupem věrných, kteří náleží Neposkvrněnému Srdci.

Don Luca Pescatori, zodpovědný koordinátor MKH

Několik zpráv

I v roce 2023 jsem mohl navštívit mnohá večeradla v Itálii, Francii, Venezuele (na obnově kněží), Ekvádoru, Uruguayi, Brazílii (na duchovních cvičeních pro kněze), v Austrálii a Hongkongu, přičemž jsem se setkal s 14 biskupy a 4 kardinály. Panna Maria stále povolává: mnoho lidí přijalo její dílo MKH v těchto posledních letech. Je tu také mnoho večeradel, která jsou činná už dlouhou dobu, prošla si těžkostmi a utrpením: vidím, že jejich věrnost je silnější než trápení a v těchto večerech roste vítězství Neposkvrněného Srdce stále víc. Svět je jakoby omámený sváděním zlého, někdy mohou i členové večeradel cítit větší únavu z toho, že se cítí osamoceni anebo jsou marginalizováni. Ale i to je součástí tohoto času milosti a všechno je možné obětovat Panně Marii, aby to nabídla Pánu od svých malých dětí, slabých a toužících po její pomoci. Ze srdce a v modlitbě děkuji všem, kteří vedou večeradla ve svých zemích, a především těm, kteří podnikají dlouhé misijní cesty do vzdálených oblastí, aby povzbuzovali druhé žít své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci.

V roce 2023 se Mezinárodní duchovní cvičení pro kněze konala opět v Collevalenze na konci června. Zúčastnilo se jich 150 kněží a biskupů i několik laiků, kteří zastupovali své země.

Konečně jsme také mohli učinit první formální kroky pro započítání kauzy blahořečení našeho drahého Dona Stefana Gobbiho. Modleme se, aby se během několika měsíců mohla konečně spustit oficiálním způsobem: od toho okamžiku (ne dříve) pak bude považován za „Božího služebníka“. Jakmile se to stane, dáme vám vědět!

Co se týká kauzy blahořečení P. Nazarena Lanciottiho, modleme se, aby během tohoto roku mohla být tato věc definitivně uzavřena a abychom vám mohli brzy dát vědět další dobré zprávy. V jeho přípa-

dě šlo o mučednictví, modleme se tedy stále za naše pronásledované bratry a sestry, kteří velmi ve světě trpí.

Pro kněze: Další Mezinárodní duchovní cvičení MKH pro kněze se uskuteční opět tradičně v Collevallenze, od neděle 23. 6. do soboty do rána 29. 6. Prosíme laiky, aby podpořili (i materiálně) kněze a pomohli jim zúčastnit se. Pro bližší informace pište prosím P. Florio Querciovi, querciaflorio@gmail.com.

Pro laiky: Opakuji povzbuzení, aby se v každém státě konaly celonárodní nebo aspoň regionální obnovy, i kdyby se jich zúčastnilo jen několik lidí. Pokud bydlí daleko od sebe a nedaří se jim konat večerádky, povzbuzuji je, aby se setkávali aspoň prostřednictvím internetu, tak, jak to už dělají v některých částech světa: není to internetová náhrada za rodinná nebo farní večerádky, ale jde o večerádky navíc, které nás spojují a pomáhá nám kráčet společně po této úžasné cestě Neposkvrněného Srdce. Rovněž povzbuzuji kněze v každém státě (anebo aspoň podle jazykových skupin), aby se setkávali skrze internet každý měsíc, aby se modlili ve večerádkách, poznávali se a pomáhali si přátelstvím a svědectvím. V mnoha zemích se to tak už koná s dobrými výsledky.

Dovolím si vás ještě úpěnlivě poprosit, abyste nepadli do pasti rozdělení, ale abyste zůstali ve spojení s církví a v církvi a abyste přijímali se stále větší ochotou a zralostí náš druhý závazek: totiž s láskou se modlili za papeže, jak nás o to žádá Panna Maria v úkonu zasvěcení, a žili poselství i úkon zasvěcení tak, aby se tam nic nepřidávalo ani neubíralo. Jen pokorná modlitba je účinná, jen ta nás drží na cestě Neposkvrněného Srdce, otevírá nás rozlišování, činí nás silnými svědky a zanechává v nás jistotu, že Pán vede církev podle svých plánů, někdy tajemných, v těchto dobách velikého soužení a očišťování. Vede nás k Ježíšovu eucharistickému království, v kterém my, jako církev, necháme konečně zazářit svatost Neposkvrněného Srdce, a nakonec se Pán bude moci znovu vrátit jako vítěz v nás a mezi nás.

Don Luca Pescatori, zodpovědný koordinátor MKH

*Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková,
úprava do češtiny: P. Jiří Polášek*

PŘÍTOMNOST PANNY MARIE V CÍRKVI

Duch Panny Marie v nás

V této přednášce použiji pátou meditaci Dona Stefana Gobbiho ze dne 25. 6. 1999. (Občas přidám komentáře v závorkách pro lepší pochopení.) Téma meditace je: „**Kdyby byla dnes Panna Maria přítomná mezi námi, tak jak byla přítomná ve večeřadle uprostřed prvotní církve, co by dělala?** – Milovala by. My, kteří jsme jí zasvěcení a jí formovaní, musíme být touto mateřskou přítomností Panny Marie v dnešní církvi.“

Don Stefano se tehdy vrátil k *základním principům* Mariánského kněžského hnutí, to znamená, abychom byli takoví, jaké nás chce mít Panna Maria. O *chápaní hodnoty Modré knihy* řekl, že snad ani on sám nepochopil nekonečnou hodnotu této knihy! Pomáhal nám vnímat, *jak Panna Maria buduje vítězství* svého Neposkvrněného Srdce našim prostřednictvím v čase, když se satan představuje jako vítěz nad lidstvem, které se vrátilo k pohanství, a také vítěz v církvi, která je tak velmi zraněná a rozdělená.

Panna Maria shromažďuje své malé děti a chce, aby se zasvěcovaly jejímu Neposkvrněnému Srdci, protože v nich chce znova žít, a tak vytvářet malý zbytek, vítězný zástup posledních časů. S tímto zástupem, touto slabou částí Panny Marie, její patou, jíž jsme my, Ona rozdrtí hadovu hlavu.

Pravdivě prožívat zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci „*je nanejvýš jednoduchá věc: tímto úkonem ji přijímáme za Matku do svého života a svěřujeme se jí jako děti*“.

Je to tajemství, které proměňuje všechno! Zdá se, že je to Archimedův „opěrný bod“: „Dejte mi opěrný bod s pákou, a já pohnu světem.“ Hle, opěrný bod: Neposkvrněné Srdce Panny Marie, do kterého vcházíme svým zasvěcením, a Ona hýbe světem: přinese vítězství svého Neposkvrněného Srdce do tohoto světa! (My jsme její páka!) Proč? *Neboť se jí zasvěcujeme, Ona nám dává svého ducha; duch Panny Marie je v nás! To přináší připodobnění Panně Marii do našeho života.*

(Zasvěcení může v našem životě působit až tehdy, dokud nás neučiní Jí podobnými. Je to evidentní. Toto nám Panna Maria znovu opakuje.)

Zázraky Panny Marie v nás

Don Stefano mluvil i o zázracích, které koná Panna Maria v nás:

„*Největší zázraky konám na poušti, v níž se nacházím (to je naše kněžské srdce). Konám je v tichu a ve skrytosti, abych proměnila duši a život těchto mých dětí, které se mi úplně svěřily.*“

Důsledkem toho je, že už nemusíme běhat za vizionáři: „*Toto své působení chci dnes vykonávat skrze vás, moji milovaní synové.*“ (13. července 1980)

Účinkem prožívaného zasvěcení je tedy „*zjevení Panny Marie, jejího Srdce, v našem životě*“. Montfort předvídal tyto časy, kdy se měla Panna Maria zjevovat prostřednictvím svých malých dětí, pokud pravdivě prožívají své zasvěcení Panně Marii.

Zajisté, Ona dala svá znamení prostřednictvím autentických zjevení... Ale my sami se stáváme jejím zjevením! A navíc, chce po nás, abychom byli rozvázní!

Don Stefano tehdy řekl: „Prosím vás na kolenou, bratři kněží, buďte rozvázní! Buďte vyzrálí! Neboť dnes je tu záplava vizionářů... Nesmíte za každým běhat: je to nebezpečí! Je to nástraha! V jistém slova smyslu se děje to, co řekl Ježíš: „*V posledních časech se bude říkat: Kristus je tady, Kristus je tam; neběhejte za nimi!*“ (srov. Mt 24,23) Panna Maria se zjevuje tu, zjevuje se tam: neběhejte tam!

Buďte rozvázní! Buďte vyzrálí! Neboť toto může být jeden z nejhorších ďáblových úskoků, které používá, *aby nás oddálil od tohoto jednoduchého vztahu s Pannou Marií, která souhlasí s tím, aby žila v našem životě A VŠEM SE ZJEVOVALA NAŠÍM PROSTŘEDNÍCTVÍM! NAŠÍM! Zázraky hledejte ve svém nitru.*“

(Tedy náš život bude postupně proměněn díky této životní důvěrnosti s Pannou Marií, každodenním a pokojným posloucháním jejího slova v Modré knize, která proměňuje naše srdce a postupně ho činí podobnějším Ježíšovu Srdci: hle, to je ten veliký zázrak!)

Don Stefano řekl: „Velké znamení hledejte ve svém srdci, ve vašem životě: tam působí Panna Maria: v poušti vašeho života: její největší zázraky jsou v poušti, kde se nachází, na poušti našeho života.“

„*Chci žít ve vás, zjevovat se všem vaším prostřednictvím.*“

Tedy není třeba, abychom šli a ukazovali se (oficiálně, kanonicky); není to potřebné, abychom žádali schválení. Copak Panna Maria založila Hnutí proto, abychom dostali kanonické schválení? Ne. Ale protože chce žít v nás – zjevovat se všem naším prostřednictvím.

„*Chci milovat vaším srdcem, dívat se vašimi očima...*“

Zkusme na to pomyslet, že Ona je Matka.: „*Chci milovat vaším srdcem, chci se dívat vašimi očima...*“ Zkuste se dívat očima Panny Marie! Zkusme to!

„*Chci těšit a povzbuzovat vašimi ústy..., chci pomáhat vašimi rukama, kráčet vašimi nohama, chci sledovat vaše krvácející stopy a trpět vaším ukřižovaným tělem.*“

Hle, jak chce Panna Maria, Matka milosrdenství, naším prostřednictvím, žijící v nás, vyzařovat své mateřské milosrdenství, kterým je sama Ježíšova milosrdná láska, která prochází skrze něžnost jejího mateřského Srdce.

Oslovila mě věta od Matky Speranzy, kterou jsem četl u vchodu do poutnického domu Milosrdné lásky Boží (v Collevalenza): „I ten nejzatvrzejší hříšník je objektem Boží něžnosti.“

„*Budte vy sami, ve mně a se mnou, útočištěm hříšníků, chudých, nemocných, zoufalých, malých, opuštěných. Jsem s vámi na všech cestách světa.*“ (3. 9. 1983)

A opravdu, skutečně je s námi. Přicházíte sem ze všech částí světa. Opakuji, jak už to sami víte, že duch (našeho zasvěcení) je tu. Pokud máme učinit nějaký kvalitativní krok, zpytujeme svědomí!

„*S mateřským milosrdenstvím pomáhám všem svým dětem, které toho nejvíce potřebují: zachraňuji toho, kdo se ztratil, uzdravuji toho, kdo je nemocný, těším zarmouceného, dodávám odvalu skleslému, pozdvihuji toho, kdo padl, nacházím ztracené.*“

Mateřská přítomnost v církvi

Panna Maria je naším prostřednictvím Božím milosrdenstvím pro toto lidstvo... Na jednom místě v Modré knize (18. 4. 1974) říká: „*Jako vyprahlá zem touží po kapce rosy, tak moje církve už tak dlouho čeká na toto mé dílo.*“

Don Stefano řekl: „Bratři kněží! Jestli chce Panna Maria znovu žít (v nás), tak to proto, aby byla čistým milosrdenstvím jako Matka milosrdenství pro toto lidstvo. Myslíte si, že chce ještě něco víc, než být milosrdenstvím pro církve *naším prostřednictvím*? Její církve, již je Matkou, trpí v těchto krvavých bolestných hodinách svého očišťování.“

A co tedy by dělala Maria, kdyby byla dnes přítomná v církvi, vedle papeže, biskupů a při všech kněžích tak, jako byla ve večeřadle v Jeruzalémě? Co by asi dělala? Milosrdně by milovala! Hle, proč chce, aby se především kněží stali nástroji Božího milosrdenství a jeho mateřské něžnosti vůči církvi, protože, kdyby se nacházela dnes tady v církvi... hle, co by tu našla: (Don Stefano potom rozebral tři rány církve: omyl, nejednotu a neposlušnost). „*Bludy se vyučují a šíří se dvojsmyslnými formulacemi nového výkladu pravdy jako jakési kultury.*“ (26. 8. 1983) A to je pravda... Běžte nyní do všech katolických univerzit, i papežských, běžte... mohl bych vám říci to, co mi řekli seminaristé, kteří chodí na Gregoriánskou univerzitu v Římě a také na jiné univerzity: „*Vyučují se omyly a šíří se skrze dvojsmyslné výklady nových kulturních výkladů pravdy...*“ Mnoho se mluví o kultuře... zajisté, kultura má svou hodnotu. Škoda, že Ježíš nikdy nemluvil o kultuře, málo se zaujímal o kulturu, on se zajímal o duše, aby je spasil, prostřednictvím jednoduché, průzračné pravdy svého evangelia.

„Šíří se duch světa, který se ujímá svým neblahým vlivem a vede duše k tomu, aby se oddávaly hříchu, ospravedlňovaly ho a žily v něm.“ (26. 8. 1983)

Vytrácí se zpověď a ztrácí se smysl pro hřích...

„Nedostatek víry se rozšiřuje a na mnoha kultovních místech se odstraňují obrazy svatých, a dokonce i vaší nebeské Matky.“ To řekla 26. 8. 1983: Ano, v těch časech se to tak dělalo...

„Odpad od víry se rozšířil ve všech církevních oblastech. Církev zradili dokonce někteří biskupové, mnozí kněží, velmi mnozí věřící, i můj odpůrce ji zraňuje.“

Spolubratři kněží a drazí bratři biskupové, souhlasíte s tím, co je tu napsáno? Co máme tedy dělat my z MKH v této situaci? **Hnutí musí dělat to, co dělá Matka! Milovat, trpět, pomáhat, nikdy nekritizovat!** V takové bolestné situaci, jako je nyní, nebylo nikdy Hnutí povoláno k tomu, aby reagovalo kritikou, tím méně souzením.

Dejte si na to dobrý pozor... Přirozeně, často se mluví o omylech. Pokud mi mluvíte o omylech, které učí nějaký profesor, je to tak těžké, oddělit omyl od osoby... je to těžké... avšak nikdy nesudte, nikdy neodsuzujte osobu, odsudte jen omyl, ne osobu, protože je to jediný Bůh, který soudí člověka.

Bez lásky se nic neočistí

(Dovolím si přidat svoji myšlenku: *totěž platí* pro současného papeže a pro církev.)

Tváří v tvář situaci, která se během 20 let ještě zhoršila, „co máme dělat my, členové Hnutí?“ Odpověď je stejná, jakou dal Don Stefano: „Musíme dělat to, co dělá Matka církve: milovat, trpět, pomáhat, nekritizovat! Odsuzovat omyl, ne však osobu.“ Zajisté, je těžké oddělovat omyl od osoby... ale nikdy neodsuzujte osobu, neboť jediný, kdo může soudit člověka, je Bůh.

Milovat stále, neboť Bůh je láska a „abyste byli syny svého Otce, který je na nebesích. Vždyť on dává vycházet slunci nad dobrými i nad zlými a nechává padat déšť na spravedlivé i nespravedlivé. Neboť když milujete ty, kteří milují vás, jakou odměnu můžete čekat? Copak to nedělají i celníci? A když pozdravujete jen své bratry, co tím zvláštního děláte? Nedělají to i pohané? Vy tedy buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,45–48.)

Pokračuji v meditaci Dona Stefana: „Vezměme si například chudáka, který je nemocný: pokud jsme my přítomností Matky, která nejvíc miluje, tak se budeme víc modlit, milovat a trpět za něho!“

Dnes mnozí kritizují církev, ale my nesmíme kritizovat. Pomoc, kterou musíme nabídnout církvi, je mateřská a milosrdná láska.

Poselství z 9. 11. 1975: „Způsobím, že budete církev velice milovat.“ Pohledte, dnes je třeba víc a víc milovat církev. Ona potřebuje, abychom ji víc milovali, protože je milována stále méně i od svých vlastních dětí! Matka církev je milována stále méně. Dnes prochází církev okamžiky velikých utrpení, protože je od svých dětí milována stále méně. Mnozí ji chtějí obnovit a očistit jen kritikou s násilnými útoky proti ní. *Nic se neobnoví a neočistí bez lásky.*

(Přidám ještě svůj komentář: Není možné žádat „očistění“ od našeho papeže Františka, bez lásky k jeho osobě. Raději dobře rozlišme to, co je instituce a charizma sv. Petra, Kristova náměstka na zemi, od toho, co se nám nelíbí na jeho osobě: „Ty jsi Petr; Skála, a na této skále zbuduji svou církev a pekelné brány ji nepřemohou.“ (Mt 16,18) „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl protřítbit jako pšenici, ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry.“ (Lk 22,31–32)

Vůči jeho osobě musíme konat úkon víry daný evangeliem: „Ty jsi Petr.“ Je někdo více zodpovědný za církev, než on? Konejme tedy úkon víry daný evangeliem: „Františku, ty jsi Petr.“ Ano: je potřebný tento úkon víry. Odsoudit omyl nebo to, co vede ke zmatku, to můžeme, ale neodsuzujeme jeho osobu, a ještě méně ustanovení papežství: Milujme církev, trpme pro ni, neboť taková je mateřská a milosrdná přítomnost Panny Marie v současné církvi. Don Stefano řekl: „Jistě, je to těžké oddělit omyl od osoby, avšak nikdy neodsuzujte osobu, neboť jediný, kdo může soudit člověka, je Bůh.“)

Dobří samaritáni církve

Pokračuji slovy Dona Stefana: „Láska se musí konkretizovat do věrné a vroucí přítomnosti, aby se sdílela bolest církve, neboť, draží bratři kněží, církev je opuštěna od mnohých, i od svých pastýřů! Jaká je to rána!

Když jsem byl v diecézi Porto Velho v Brazílii, slyšel jsem, že arcibiskup opustil církev, aby šel za nějakou ženou. A jakou ránu zakusila církev v Bazileji ve Švýcarsku: biskup, rok poté, co se stal biskupem, opustil kněžství i biskupství, protože měl manželský vztah, měl syna, a řekl: »Já chci být věrný svému otcovství.« Je to jen několik příkladů, které vám říkají, jak je současná církev opuštěná a zrazována.

Jistě, je mnoho těch, kteří jsou věrní. Ale i zrady některých kněží a biskupů tíží srdce církve, tíží Matčino srdce. »*Tak nacházím dnes i církev, tajemné Tělo Ježíše Ukřižovaného. I ona vystupuje na Kalvárii a nese těžký kříž. I ona zná hodiny velké opuštěnosti a zrady. I její tělo je zmučeno bičí hříchů, které ji zraňují, a svatokrádežemi, které jí otevírají hluboké rány... A přesto hledí církev mateřským a milosrdným očima na toto ztracené lidstvo a plna důvěry se dává na cestu na vrchol Golgoty ke svému ukřižování a smrtelnému zápasu. Tak nacházím dnes svou dceru. Jsem s ní v bolestiplné chvíli jejího – velkého pátku –. Společně s Janem, který znovu žije ve všech mých přemilých synech, zasvěcených mému Neposkrvněnému Srdci, chceme jí pomáhat v tomto jejím smrtelném zápase.*« (9. 4. 1982, Velký pátek)

Hle, milosrdná Láska! Kéž se dnes my všichni staneme nástroji Božího milosrdenství, „dobří samaritáni“ pro církev, naši Matku, trpící v těchto našich dnech. »*Líbáme její probodené ruce. Zakrýváme láskou její obnažené tělo. Lijeme balzám na její početné rány. Zahalujeme krvavé okamžiky jejího ukřižování modlitbou a nadějí.*« My máme být touto milosrdnou přítomností Panny Marie v současné církvi. Musíme učinit tento kvalitativní skok.

Nechť nás nezdržují podružné věci... Pochopte, bratři, že vůči tak velikému, krásnému a mateřskému úkolu, který nám svěřuje naše Matka, všechno ostatní ztrácí na důležitosti: musíme *prožívat srdce této naší spirituality. Panna Maria chce vylévat balzám na všechny rány církve naším prostřednictvím, a my se musíme stát tímto líbezným balzámem, lahodným a mateřským, aby církev cítila naším prostřednictvím Matčino pohlazení.*“

(Dále Don Stefano rozvíjel téma, jak církev, proniknuta omyly, rozdělením a neposlušností, velice potřebuje naši milosrdnou lásku a milosrdnou a mateřskou přítomnost Panny Marie v současné církvi, jako jeden z důvodů našeho zasvěcení – nechat Pannu Marii, aby Ona konala *své největší zázraky* v této době, ne v oněch vizionářích, kteří jsou tam nebo onde, ale *v našem vlastním životě.*

Nuže, bratři kněží, chtěl jsem vám ocitovat Dona Stefana, abychom si dnes navzájem pomáhali prožívat naši úlohu být apoštoly posledních časů.)

Jedině síla vaší kněžské lásky

Zakončím citací poselství z 4. 7. 1986: „*Přišli jste sem nahoru a já jsem pohleděla na vaše srdce, jedno po druhém: Jsou vysílána velkým suchopárem, uzavřená do sebe a zatvrdlá zkouškami, které prožíváte. Jako Matka jsem se tedy přiblížila ke každému z vás; vzala jsem vaše srdce do svých rukou; vložila jsem je do žhavé výhně svého mateřského Srdce a ponořila je do hlubiny Božského Srdce mého Syna Ježíše. Podívejte se na toto Srdce! Bylo pro vás probodnuto! **VSTUPTĚ DO RÁNY JEŽÍŠOVA SRDCE A NECHTE SE KAŽDÝ DEN PŘETVÁŘET VE ŽHAVÉM OHNI JEHO BOŽSKÉ LÁSKY.** Toto Srdce je mořem nekonečné lásky a sbírá všechnu lidskou slabost, spaluje každý hřích, volá ke stále větší lásce. Neboť Láska musí být milována a každý dar vyžaduje odpověď. Tu uvnitř se vaše srdce neustále přetvářejí jako zlato v tavící peci plamenem žhavé lásky. A pak se stáváte stále učenlivějšími, pokornějšími, jemnějšími, milosrdnějšími, lepšími, menšími a čistšími. Hle, přetvářena v nekonečném moři božské lásky, rodí se ve vás nová srdce a nový duch, abyste se mohli stát svědky lásky a tuto lásku všude roznášet a stát se sami duchem radosti a útěchy pro všechny. Ještě nechápete, že toto jsou léta bolestné očisty, která teď bude vrcholit v nejkrvavějším závěru? Proč se ještě ptáte? Toto jsou moje roky. To*

je důvod, proč jsem vás tu ještě jednou chtěla mít a proč jsem každému z vás během těchto duchovních cvičení, která byla nepřetržitým večeřadlem, darovala mimořádné milosti. Nyní ještě nechápete, že tyto milosti jsou vloženy jako semínko do vašich duší. Ale později to pochopíte a pak budete pohlížet nahoru na tuto horu a porozumíte tomu, co jsem pro vás v těchto dnech udělala. Zde bylo opravdové večeřadlo jako to v Jeruzalémě! Zde jste, moji apoštolové, spojeni se mnou v modlitbě, protože nové Letnice jsou přede dveřmi. Sem jsem vás uvedla, abyste pochopili tajemství mého Neposkvrněného Srdce, abyste se – až budete sestupovat z této hory – sami stali pro všechny mým znamením radosti a útěchy. Nemůžete se vrátit tak, jak jste vystoupili sem: sestupujete se mnou. Pohlédte na to vyprahlé lidstvo! Jak mnoho mých dětí je mrtvo, protože byly zabity hříchem a nenávisí, násilím a nečistotou, jsou obětmi neřestí a drog. Jsou to moje děti: zoufalé, zarmoucené, potřebující pomoc. Svou láskou jim řekněte mé mateřské slovo a buďte pro ně mým znamením radosti a útěchy. A potom vstupte do srdce mé církve. Buďte znamením radosti a útěchy pro papeže, mého prvního přemilého syna, který dnes tolik trpí, je opuštěný, kritizovaný, je napadán. Buďte oporou lásky, kterou mu chce darovat mé mateřské Srdce. Neboť i on dnes potřebuje ducha radosti a útěchy, kterého mu chci dát vaším prostřednictvím, moji kněží a přemilí synové! Milujte papeže; následujte ho; braňte ho! Vstupte do srdce mé církve a snažte se pochopit tajemství církve jako mystického těla Kristova, které je dnes rozděleno a roztrženo a které musíte znovu scelit v jeho jednotě. Toto tělo je dnes hanobeno, je dále bičováno hříchy, které se stále šíří. Podávejte smír za všechny hříchy tím, že pomáháte mnohým mým dětem osvobodit se z nich přijímáním svátosti smíření – svátosti, která se skrze vás má znovu zaskvívat v celé církvi. Sklánějte se se mnou a líbejte rány této mé nejmilejší dcery, jejímiž dětmi jste i vy, **NEBOŤ CÍRKEV MŮŽE BÝT OBNOVENA JENOM SILOU VAŠÍ KNĚŽSKÉ LÁSKY.**

LAUDETUR JESUS CHRISTUS!

P. Laurent Larroque, 2020

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

Sedm zákonů lásky

Písmo svaté zaznamenalo jen sedm výroků Panny Marie. Používáme těchto sedmi Mariiných slov, abychom objasnili sedm zákonů lásky.

1. Lásky je volba

Každý úkon lásky je vyslovení souhlasu, úvaha, komu dát přednost, a rozhodnutí. Je to však také odmítnutí. „Miluji tebe“ znamená, že nikoho jiného nemiluji. Protože láska obsahuje volbu, ukládá si rozchod s dřívějším způsobem života a tím také s dosavadními svazky. Odtud příkaz Starého zákona: *Proto muž opustí otce i matku a přilne ke své ženě.* (Gn 2,24) S tímto odloučením souvisí hluboký pocit náklonnosti k milovanému člověku. Touha jednoho nachází v tom druhém opětvání svých pocitů. Láska se neptá, proč je milována. Jediná otázka zní: „Jak?“ Láska není nikdy osvobozena od starostí: „Jak máme žít?“ – „Jak ji můžeme udržet?“

Bůh miluje i hříšného člověka. Ale nechce svou lásku lidské přirozenosti vnučovat. Proto usiloval o to, aby se jeden z jeho tvorů svým svobodným úkonem vůle osvobodil od lidské hříšnosti a tak přilnul k Bohu, aby mu mohl dát lidskou přirozenost a vytvořit tak nový lidský rod. První žena učinila volbu, která přinesla záhubu. Nová žena je vyzvána, aby učinila takovou volbu, která člověka obnoví. Stála tu však v cestě jedna obtíž: *Jak se to stane, když muže nepoznávám?* Jelikož však je to božská láska, která se zde uchází o ženu, nachází tak i možnost, jak se vtělit. Boží Syn se narodil díky její vůli, bude počat skrze Ducha Boží lásky.

2. Po volbě následuje úplná odevzdanost milovanému

Každá láska touží po dokonalé shodě a po tom, aby mohla něco darovat a tak pomoci druhému. Jestliže již jednou padla volba, následuje odevzdání, protože svobodu máme jen proto, abychom ji darovali. „Moje vůle náleží jen mně, abych ti ji mohl darovat,“ šeptají rty každého milujícího. Svoboda je určena pro sladké otroctví lásky. Každá láska postupuje od možnosti k činu, od touhy k sjednocení, od námluv k manželskému svazku. Od začátku bylo řečeno, že láska dělá z muže a ženy „dva v jednom těle“. Jed-

na duše vstupuje do té druhé a tělo následuje duši do nejnaternějšího sjednocení, jakého může být dosaženo. Rozdíl mezi prostitucí a láskou spočívá v tom, že v prvním případě je nabízeno tělo bez duše. Pravá láska vyžaduje, aby vůle po lásce předcházela akt spojení.

Když Bůh chce získat duši svého tvora a vyzval ji, aby mu dala lidskou přirozenost a byly již překonány obtíže, jak zachovat panenství, následuje velký čin sebeodevzdání: *At se mi stane...* Sebeodevzdání, sebežeknutí a slavnost božského zasnoubení. V jiném smyslu se také nyní stávají dva jedním tělem: Božská a lidská přirozenost žily v osobě Ježíše Krista v Mariině lůně. Nikdy na světě nedošlo k takové jednotě mezi Bohem a člověkem, jak to nyní v sobě prožila Maria, když toho, kterého nebe nemohlo obsáhnout, po devět měsíců nosila ve svém lůně. Když již byla Maria s ním sjednocena v Duchu, byla s ním nyní sjednocena v lásce, a tím její láska v mateřské péči o „bezdomovce Slovo“ dosáhla svého vrcholu.

3. Lásky vyžaduje ustavičné zřeknutí se sebe sama

Aby se láska nestala společným egoismem, musí být ve stálém kontaktu s jinými lidmi. Láska k Bohu je neoddělitelná od lásky k bližnímu. Slova lásky se musí proměnit v činy a musí překročit hranice vlastního domova. Nouze bližního může být tak naléhavá, že je třeba obětovat vlastní pohodlí, abychom druhému pomohli. Láska, která se nerozprostírá také na jiné lidi, hyne na svůj vlastní přebytek. Maria zachovává tuto třetí zásadu lásky tím, že ačkoliv je sama těhotná, jde navštívit svou těhotnou příbuznou, která nosí dítě ve svém lůně již šest měsíců. Od té doby žádný, který se chlubí tím, že miluje Boha, nemůže nárokovat výjimku z tohoto zákona bliženské lásky. Maria spěchala přes hory, aby navštívila Alžbětu. Je přítomna při třech důležitých okamžicích života svých bližních: při narození v rámci svého navštívení, při svatbě v Káně a při smrti na Kalvárii. Sotva přijala

navštívení anděla, spěchala, aby pomohla jedné ženě v nouzi. Ženě pomůže nejvíce opět žena a Maria, která v sobě nesla božskou Lásku, vyzařuje ji na Alžbětu tak silně, že Jan Křtitel se radostí pohnul v jejím lůně. Nést v sobě Krista je nevyhnutelně spojeno se službou Kristu. Bůh nesestoupil do Marie jen kvůli ní, nýbrž pro celý svět. Láska musí být „sociální“, jinak není pravou láskou.

4. Lásky je neoddělitelná od radosti

Největší radostí ženy je přivést na svět dítě. Radost otce spočívá v tom, že mohl ženu učinit matkou. Láska nemůže existovat bez radosti, i když tato radost je často jen jako záloha odměny za pozdější namáhavé povinnosti. Radost z lásky vyzařuje dvěma směry: jedna je šíře, v jaké se láska množí v rodině, a druhá je výše, kam stoupá k Bohu naše děkování, protože Bůh je zdrojem veškeré lásky. Lakomec se zalyká svým zlatem, světec Bohem.

V okamžicích nadšení se milující ptají, jak má jejich láska skončit. Láska hledá vysvětlení pro své nadšení a ptá se: „Když již jiskry lásky jsou tak velké, jak veliký musí být teprve plamen?“ Jestliže extáze lásky pochází od Boha, pak je samozřejmě, že radost propuká v písní jako Mariin „Magnificat“. Maria cítila, že její láska povede k dobrému konci, i když trůny mocných budou povaleny a pyšní pokořeni. Tato královna zpěvu zpívá jinou píseň než ostatní matky. Všechny matky zpívají svým malým dětem. Ale tato matka zpívá ještě dříve, než se dítě narodí. Andělovi odpověděla jen pouhým *Staň se*, Josefovi neříká dokonce nic. Zpívá však verš za veršem chválu Bohu, který shlíží na svou pokornou služebnici. Když se hnulo radostí dítě v Alžbětině lůně, vytryskne z Mariiných rtů píseň. Když lidské srdce může být nadšením tak jasnozřivé, jak veliké muselo být štěstí Mariino, které hořelo láskou k velkému Božímu Srdci!

5. Lásky je neoddělitelná od utrpení

Protože láska ke svému plnému uspokojení potřebuje vědomí, že bude věčná, ale přitom je ohraničena časem, zůstává vždy také nedostatečná a neuspokojená. Zkoušky, přívaly smutku a střídání vrcholů a propastí představují i pro milujícího,

který se celý obětoval, nemalé zatížení. Když je láska nejsilnější, cítí se milující odkázán sám na sebe a uvědomuje si, že i když si přeje být s milovanou osobou jedno, je od ní oddělen a odlišen. Není možné toho druhého v lásce neomezeně vlastnit. Každé manželství slibuje to, co může dát jen Bůh. Tak jako svatí prožívají černé noci své duše, tak prožívají milující černé noci svého těla.

Protože Maria má prožít utrpení lásky, musí snést třídenní odloučení od milovaného dítěte. Přes všechnu dobrou vůli být s Ježíšem sjednocena vznikne odcizení, rozloučení, a bolestné rozpoležení, ve kterém se Matka ptá: „Synu, proč jsi nám to učinil? Nevíš, že jsme tě s bolestí hledali?“ (Lk 2,48) Pravá láska neprobíhá bez obtíží. I duchovní láska prochází občasnou prázdnotou, duchovní pouští a trpkými pocity, že jsme ztratili Boží přítomnost. V lidské lásce se někdy láska ničí sama, takže se po určité době stane povinností. Ale v božské lásce je plnost božství a její přemíra tak velkou potřebou, že i tři dny Boží nepřítomnosti způsobí duši nesmírné bolesti, které musí snášet v tomto slzavém údolí.

6. Každá láska umírá před novým vzletem k výšinám

V království lásky není žádný postup po rovině. Buďto stoupáme vpřed, nebo klesáme zpět. Nikdy si nemůžeme být jisti, zda nadšení bude stoupat. Když nedochází k očišťování lásky, klesá oheň vášně na pouhý plápol citů a nakonec se stane popelem zvyklosti. Na pokraji pramene nikdo nestrádá žízni. Není možno milovat přespříliš; buďto milujeme silně, nebo málo. Nenasytí lidé se často ptají, zda láska sama není podvod nebo jen prázdny klam. Pravdou ovšem je, že zákon lásky musí být stále v činnosti; protože láska zaniká, jestliže neroste. Radosti a půvaby lásky se stanou pouhým přátelstvím, jestliže nejsou obnovovány obětmi. Prostřednost lásky je trestem pro všechny, kdo nechtějí pro svou lásku přinášet žádné oběti, aby ji přiváděli k širším horizontům a vyšším vrcholům.

Při svatbě v Káně se Marii naskytla příležitost vyhradit si svého Syna jen pro sebe. Mohla pokračovat v tom, že bude jen Ježíšovou Matkou. Ona však věděla, že si tuto lásku nemůže podržet jen pro

sebe. Proto ho prosila, aby udělal první zázrak, aby již zahájil svoji veřejnou činnost a urychlil „svou hodinu“: tzn. vykročil vstříc svému utrpení a své smrti. V okamžiku, kdy vyslovila prosbu, aby Ježíš učinil zázrak, usmrtila svou lásku k Ježíši jako ke svému Synu a počala stoupat k vyššímu stupni, k lásce ke všem lidem, které měl Ježíš svou smrtí na kříži vykoupit. Kána znamená konec vztahu Matky a Syna a začíná vyšší stupeň lásky, která spočívá ve spojení Matky s lidským rodem, který Kristus vykoupil. A protože obětovala a vydala svého Syna za svět, on sám jí po jejím nanebevzetí při korunování vrátí sebe zpět.

7. Cílem naplnění lásky je Boží vůle

I lehkomyslní hovoří o lásce v pojmech věčnosti. Láska je nadčasová. V rozvoji pravé lásky stojí proti sobě nejdříve dva zamilovaní, kteří se chtějí navzájem vlastnit. Když láska pokračuje, hledají nějaký objekt, který leží mimo ně. Na obou stranách vzniká touha po jednotě mimo ně samé, totiž v Bohu. Proto se manželé postupem doby stávají zbožnějším, jestliže jejich křesťanská láska opravdu vyžívá. Zpočátku spočívá štěstí v tom, že plní vůli toho druhého, později v tom, že plní vůli Boží. Pravá láska je velký náboženský úkon. Jestliže tě miluji tak, jak si to Bůh přeje, pak je to nejvyšší výraz lásky. Poslední slova, která Maria v Písmu svatém vysloví, nás vedou k úplné odevzdanosti do Boží vůle: „Cokoliv vám řekne, učinite.“ Jak říká Dante: „V jeho vůli spočívá náš pokoj.“ Láska nemá jiného určení než poslouchat Ježíše Krista. Naše vůle náleží nám, abychom mu ji odevzdali.

Lidské srdce je rozpolceno mezi pocitem prázdnoty a potřebou být naplněn jako nádoby v Káně. Prázdnota pochází z toho, že jsme lidští. Moc naplnit srdce patří jen tomu, který nařídil, aby byly nádoby naplněny. Srdce se musí vyprázdnit, ale také naplnit. Moc vyprázdnit srdce láskou k druhým je lidská. Moc naplnit je má jedině Bůh. Proto musí každá pravá láska končit závěrečným akordem: *Pane, niko- liv má, ale tvá vůle se staň!*

Podle EWIG 5+6/2000
Překlad -lš- (Redakčně upraveno)

65 LET OD ÚMRTÍ BL. METODĚJE DOMINIK TRČKY

Letos si připomínáme 65 let od úmrtí mučedníka Metoděje Dominika Trčky, kterého prohlásil za blahoslaveného papež Jan Pavel II. v roce 2001. Při této příležitosti proběhla v kostele Panny Marie Pomocné v německém Chamu výstava věnující se Akci K, autorem výstavy je Josef Hovorka. Česká jazyková verze výstavy je součástí expozice Památníku Vojna u Příbrami.

Výstava Akce K představuje životní osudy redemptoristů, kteří působili na Svaté Hoře. Jsou zde popsány příběhy přibližující život Metoděje Dominika Trčky, Josefa Bricháčka, Stanislava Muzikáře a dalších. Expozice je doplněna o zamyšlení současného redemptoristy Petra Beneše.

Vznik německé jazykové verze výstavy podpořila nadace Renovabis a Arcibiskupství Kolín nad Rýnem. Výstava Akce K je součástí projektu Naučné stezky – Po stopách politických vězňů s názvem „Zapomenutá místa a příběhy, které nezůstanou zapomenuty“.

Kněz a řeholník Metoděj Dominik Trčka během první světové války pomáhal uprchlíkům. Za druhé světové války se snažil získávat křesťní listy pro Židy, aby jim zachránil život. Ve vykonstruovaném procesu ho komunisté odsoudili na dvanáct let vězení. Za zpěv vánoční písně ho pak zavřeli do cely bez jídla a topení, kde dostal zápal plic a na následky této nemoci zemřel 23. března 1959.

Podle www.cirkev.cz